

אני מתה מפחד / שיר פיליבה

כן, אבל אני לא בא לאשקלון במצב הזה, בואי ניקח מלון
בנתניה לסוף שבוע, בבקשה.
אני אחשוב על זה.
מה יש לחשוב?
אתה זוכר שאני בת שבע עשרה כן? קודם כל נראה אם
יטכינו לי בכלל.
יטכינו, יטכינו, אני אוהב אותך.
גם אני אותך אספי, מה ככה? יש אצלך הרבה אזעקות?
יש, אבל בקטנה.
הודעת לאמא שלך שאתה נכנס?
אני מפחד מהרגע, אני כל הזמן דוחה את זה.
היא צריכה לדעת.
כשנהיה במלון אודיע לה בהודעת וואטסאפ.
לא בטוח נהיה.
בסדר, תשאל.
אני מתגעגעת.
גם אני, מלא! את לחוצה מאוד מהכול?
אני בסדר...
אגם?
אני בסדר!
את לא בסדר, אני שומע בקולך.
הכול טוב.
לא, את עוד שנייה בוכה.
תשמור על עצמך, ביי.
מנתקת את השיחה... כעבור חצי דקה
מה?
למה ניתקת?
אני אודיע לך מה קורה עם המלון.
אני דואג לך.
הכול בשליטה אספי.
את סתם אומרת, ככה את תמיד אומרת.
מה אני אגיד? שאני לחוצה?! שאני מתה מפחד?!
אולי...
זה משנה משהו??? לא, נכון, זה לא משנה כלום.
זה משנה לי.
טוב ממי, נדבר יותר מאוחר, אני הולכת להתקלח בזרין
לפני שתהיה עוד אזעקה.
טוב.
מהבוקר אני רוצה, ואני כל הזמן דוחה ודוחה כי אין
שקט.
אז לכי לך, ביי.
ביי.

"ימים לא פשוטים עוברים עליי, אבל למזלי
נמצאת איתי חברתי הטובה ביותר, נטע.
בן זוגי אסף לא עונה לי כבר תקופה, ואני
ממש דואגת לו, מקווה לשמוע ממנו בקרוב".
שיחות של נערה עם חברה ואהוב רחוק.

שוב לחוצה, אגם?

נפל קרוב לפה קודם, נטע.

יש לנו כיפת ברזל, הכול טוב.

כן...

אל תהיי לחוצה! מה עם אסף?

לא שמעתי ממנו כבר שבועיים, אני מתה מפחד!

בטוחה שהכול טוב אצלו, הם באימונים כל היום. אל תדאגי.

אני חושבת שהוא נכנס לעזה, והוא לא אמר לי.

אין מצב.

נבו שאיתו בצוות נכנס...

אה, הכול בסדר, את סתם לחוצה.

אז למה הוא לא עונה לי?

לא יודעת.

זה הוא, זה הוא!!

עונה לשיחה עם אסף

הבנתי שיש אצלכם הרבה אזעקות עכשיו.

כן, זו כבר החמישית.

וואי, אולי תעזבי את אשקלון לתקופה?

לאן? למרכז? גם שם מלא אזעקות.

אז לצפון.

גם בצפון בלגן.

לא בכל הצפון, תלוי איפה.

אני לא עוזבת את הבית שלי.

לקצת זמן, עד שיעבור זעם, מה שנקרא.

לא ממי!

טוב, בלי עצבים...

איך אתה?

אני בשטחי הכינוס, שבוע הבא יש עבודה.

עבודה?

סורי שלא אמרתי לך שמתכוונים להכניס אותנו.

אני צריכה לשמוע על זה מנבו?

סליחה על זה יפה שלי, פשוט... אני מפחד, לא על עצמי,

עלייך.

תעשה מה שצריך, תחזור אליי.

אחזור, עוד יומיים נתראה.

באמת?

תחושה אישית מורכבת וחצויה / רוני עובדיה

עם דירוג שובר שיאים. סרט שמכניס לפחד ואימה משתקים, שלא מרפה ולא נותן מנוח.

זאת בדיוק התחושה במלחמה הזאת. מרחץ הדמים שהתרחש בקיבוצים לא נורמלי, גודל האסון לא נורמלי, הפחד להיות בבית שלך - שמא יגיעו וינסו לפרוץ את הדלתות כדי לטבוח בך לא נורמלי, הניסיון של הרבה ישראלים לברוח כרגע לחו"ל כדי לחוש מעט ניתוק ושחרור ולחיות אנטישמיות לא נורמלי. אנחנו בימים קשים מנשוא, וככל שעובר הזמן מתבהרת התמונה העגומה, והזוועות נחשפות בממדיהן העצומים שלא מותירים עין אחת יבשה.

אני עובדת מהבית עקב המצב ומסויגת בעניין. מצד אחד, כיף לעבוד בפיג'מה מהבית, להתנהל מול מסך מחשב ולא מול אנשים, לחסוך מעצמי נסיעה מפחידה שמא תתפוס אותי אזעקה באמצע שום מקום. מצד אחר, השגרה שאליה התרגלתי התערערה בבוקר בהיר אחד, ללא שום הכנה מוקדמת, ואני נדרשת להתרגל אליה כי זוהי השגרה מעכשיו.

מאז אותו בוקר, בכל בוקר כשאני מקיצה משנתי הקלה, אני קופצת מהמיטה בלחץ כי אני נזכרת שאנחנו במלחמה. ישנה לבד ומתעוררת בבהלה, ואין מי שיחבק אותי וירגיע אותי כשיאמר שהכול יהיה בסדר. עכשיו זה הפך להיות התפקיד שלי, אני זאת שאומרת שיהיה בסדר, עליי מוטלת האחריות לרומם את המורל של בן זוגי שנשלח לקרב על הארץ שלנו, על אדמתנו, על החופש שלנו לחיות כאן.

תחושתי האישית מורכבת כל כך וחצויה. מצד אחד, ללא ספק מדובר במלחמה הכי צודקת שהייתה כאן מאז קום המדינה. מצד אחר, המחיר שאנחנו נדרשים לשלם הוא בלתי נתפס. ולצד אלה, מתלווה הפחד האישי שלי, שאותו אני שומרת לעצמי ולא רוצה להעלותו במחשבותיי. אסיים בתפילה לימים של שקט, לבריאות והחלמה מהירה לכוחותינו, לשגרה אמיתית שהיא כל כך לא מובנת מאליה.

יום לפני השבת השחורה, ב־6 באוקטובר חגגנו את החג השני של סוכות. אני זוכרת את רגעי התמימות, את ההכנות והבישולים לקראת החג, ההתרגשות והציפייה לחגוג יחד כל המשפחה. במקביל התכוננו לחגוג יום הולדת מוקדם לשתי בנות דודותיי שנולדו ב־8 באוקטובר, אחת מהן בת 28 והשנייה בת 16 - Sweet Sixteen. פרסנו את העוגות שנקנו במיוחד לאירוע, הבנות התפללו להתגשמות משאלות ליבן, שרנו להן שירי יום הולדת, בירכנו אותן, צחקנו, התחבקנו, ובהחלט חגגנו.

בשבת העירו אותי משנתי האזעקות. ניסיתי להעיר את בן זוגי, אך הוא התעקש להמשיך לחלום חלומות מתוקים ולטייח את הרעש באומרו: "זה רק חלום, תחזור לישון". אבל מהר מאוד הבנו שזה לא רק חלום.

בדרך למקלט הביתי נשמעו מטחים רציניים שלא שמעתי הרבה זמן. כשהסתיימה האזעקה הראשונה הוא היה אופטימי וחשב לחזור לישון. לא עברו שתי דקות ונשמעה אזעקה נוספת, ואיתה עוד מטח שהרעיד את חלונות הבית. גם הפעם זה לא היה רק חלום.

אני משחזרת הכול מאותו בוקר ועדיין מתקשה להאמין שזאת המציאות שלנו לתקופה הקרובה, לימים הבאים הרבים מספור שאין דרך להתכונן אליהם. באותו בוקר נורא לקחו את החבר שלי למילואים. בין לילה הוא הפך מסטודנט תמים נטול דאגות למפקד על לוחמים בצבא. צפינו בחדשות, וניכר מהמסך כי גם השדרנים מופתעים ואינם יודעים הרבה. ראינו על המסך רחפנים שיורדים לשטחנו, ובמקביל נשמעות אזעקות ללא סוף.

באותו בוקר נחשפתי לקומץ מסרטוני הזוועות שהאיב דאג לפרסם ברשתות החברתיות. אין יום שבו המראות מהסרטונים שאליהם נחשפתי לא קופצים למוחי ומדהדים בתוכו. אני מחפשת את המילים לבטא את ההרגשה, אבל באמת שאין מילים שיוכלו לתאר את מה שעובר על הגוף ועל הנפש. הביטוי היחיד שעולה בראשי הוא "סרט אימה". סרט אימה ברמה הכי גבוהה,

שלושים ימים / רון צפיר

בשבוע שעבר הייתי במשמרת לילה, הסביבה הייתה שקטה יחסית ויצא לי קצת לחשוב. אני מסתכל על המילואימניקים שסביבי ורואה אותם עובדים, כל אחד בתפקידו, ולוקח לי רגע להבין שכל אחד מאיתנו בא ממקום שונה. לכל אחד מאיתנו יש עבודה בחוץ, לחלקנו ילדים, חלקנו לא גרים בארץ. ולבסוף כולנו באנו לנצח על תזמורת אחת ויחידה - להילחם ולנצח.

אז יש את מפקד התא, שהוא בכלל מנכ"ל של אלביט; ויש את קמ"נית המודיעין, שהיא קונדיטורית במסעדה בתל אביב; רמ"ד התובלה בדיוק סיים את התואר השני שלו בפסיכולוגיה; מפעיל הכטמ"ם (כלי טיס ממונע מרחוק), שהוא מפתח תוכנה בחברת סייבר; ואותי - שולט תקשוב, שהוא בכלל דייל אוויר.

פתאום נוצרת הרמוניה, הקסם קורה, והתזמורת מתחילה לנגן. כל אחד שם בצד את חייו האישיים ותורם את חלקו למאמץ המלחמתי. אני מסתכל על כולם וחושב לעצמי - זה מדהים שהצליחו לאחד קבוצה כזאת, כך שתדע לשרת כתזמורת את מטרת התא הזה.

כשאני מגיע לצבא אני יודע שכל בורג חשוב. מדובר בשרשרת שאם נוריד ממנה לולאה אחת, היא תתפרק. אני נותן את המקסימום שלי בשביל שהחטופים יחזרו הביתה.

ואם בחטופים עסקתי, מחסור בשעות השינה גורם לי לחשוב עליהם המון. מה הם עושים עכשיו? מי מאכיל אותם? הם צוחקים או בוכים? אלפי שאלות שלא נדע לעולם את התשובות להן. כשאני מתעורר, אני רוצה להאמין שכל זה היה חלום בלהות, שתושבי בארי עדיין חיים בשלווה כפרית ושהחוגגים בפסטיבל נובה עדיין רוקדים.

הלב שבור, בשביל אלה שבשבי ובשביל אלה שאינם עוד. אבל יש בי אמונה שהם ישובו בשלום. ועד אז, התזמורת תמשיך לנגן.

אפשר לומר שהמלחמה השפיעה על כולנו. לא אשכח בחיים את אותה שבת. ה-7 באוקטובר, אני מוצא את עצמי מתעורר לבוקר שחור בניו יורק, לאט לאט מתעדכן בחדשות ובסיפורי הזוועות ומנסה, ללא הצלחה, לעכל את כל מה שקורה. התאחדנו כמה חברים לשבת ביחד ולחזק זה את זה.

כבר באותו היום קיבלתי טלפון מהצבא, והמשפט הראשון ששמעתי היה: "אנחנו צריכים אותך". אין ספק שכל מה שרצייתי היה לחזור לארץ. בניו יורק הרגשתי בכלוב זהב, העולם ממשיך לפעול שם כמו בכל יום. איך הם מעזים להמשיך בחייהם אחרי אותה שבת? איך הם מחייכים? ואתה חסר אונים: בא לך לתרום, לעזור, להתגייס, לחבק את המשפחה שלך; והמרחק הגאוגרפי מקשה על הכול.

עם רגשות מעורבים ולב שבור, טסתי חזרה לארץ שלושה ימים לאחר תחילת המלחמה, מחכה שהטיסה הארוכה תסתיים. מהטיסה הגעתי הביתה לקריית אונו - ישר לאזעקות, ומהר מאוד נכנסתי לעניינים. הכנתי את המדים שלי לצבא, ניקיתי את הנעליים, ארזתי תיק וחיבקתי את אמא.

בהסתכלות בציר הזמן קדימה, הזמן עובר ואני קורא על עוד חטוף, עוד הרוג, עוד ילד שמחכה לאבא שלו, עוד תומך פלסטיין. השעון לא רץ לטובתנו, והמספרים רק עולים.

אני משרת בחיל האוויר בקריה, זה נשמע קרוב אבל כל כך רחוק. האינטנסיביות מגבירה את הלחץ, רמת עייפות שאף פעם לא הייתה לי, אפילו בתור דייל. בשלושים הימים האחרונים נכנסתי לשגרה של צבא. אני משרת בבור של חיל האוויר, בתאי שליטה - וזה בעצם מה שאני יכול לספר. התאים מלאים במילואימניקים כמוני. אנחנו משאירים את הטלפונים למעלה ומאיישים את התאים כל הזמן, במתכונת משמרות של 12-12. אסור שהם יישארו ריקים לרגע.

מהחושך אל האור / ימיסיראש אינדישא

זוהי מקסיס בעיניי. גם אני אוהבת לתרום את חלקי, אבל איכשהו הייתי סגורה ולא הצלחתי לשים את כל רעשי הרקע בצד ולהתעסק בטוב.

אני מבולבלת מאוד מאוד. הרגשתי שעוד מעט תהיה פה מלחמת אזרחים, ושאלתי כדאי לי לברוח מפה לעת עתה. אפילו נכנסתי לקבוצות פייסבוק בנושא, והיה מבול של הודעות תמיכה בירידה מהארץ. גם פחדתי לצאת מהבית, ודאגתי ליקרים לי שמא יתחולל מקרה נוסף חלילה והם ייפגעו. לקח זמן, אבל לאט לאט הצלחתי להירגע ולהחזיר לעצמי שליטה.

היום אני חיה לצד המלחמה. אני צורכת פחות חדשות ומתעדכנת בעיקר בפייסבוק, ולא מעבר לכך. אני מתורגלת ב"עסקי האזעקות", קשובה להוראות פיקוד העורף ונלחצת פחות. בהתחלה, באחד מימי שישי, בן־זוגי ואני יצאנו לטיול קצר בפארק השכונתי, ופתאום תפסה אותנו אזעקה חזקה. מייד נלחצתי ובכיתי ורצנו לתפוס מחסה.

ראיתי הרבה אנשים נסים על נפשם על מנת לתפוס מחסה, נהגים נלחצים ולוחצים על דושת הגז. לאחר שמצאנו מקום שכבנו על האדמה, שמענו את הרקטות בשמיים, ואני התפללתי שזה ייפסק. אחרי כמה דקות הלכנו חזרה לדירה, ואז בן־זוגי אמר לי: "היה לך התקף חרדה". הוא צדק כמובן. החזקתי אותו בחוזקה בשרוול החולצה, עצמתי עיניים, ולא רציתי להסתכל. הראש שלי היה מוטה כלפי האדמה, ורק קיוויתי שזה ייפסק ולא יקרה כלום כי פחדתי שנמות. זה היה מפחיד מאוד.

אני רוצה לקוות שיגיע האור. היה חושך ויגיע האור. וכמו בשיר: "הפרחים ישובו לפרוח, תראה שיהיה טוב. גם אם יש עוד דרך לעבור, בסוף יהיה טוב".

אני גרה במרכז הארץ, והחל מהשבת השחורה נכנסתי לחרדות לגבי המצב הביטחוני. הרגשתי שאני זקוקה למשפחתי, לאנשים שאני אוהבת, כדי לאפשר לעצמי להסתגל למצב כמה שיותר מהר. כי אם הייתי לבד הייתי משתגעת, בוודאות.

חשתי שאני צריכה את האהובים שלי כדי להירגע, לשתף, להציף מחשבות ותהיות לגבי המלחמה. מהרגע הראשון צפיתי בחדשות באובססיביות וגלשתי במרחבי הרשתות החברתיות כדי לקבל אינדיקציה לאן הרוח נושבת. הרגשתי שאני צריכה להיות מעודכנת בכל רגע, להיות בכוננות ובערנות, כדי שחלילה לא תחזור שנית "השבת השחורה".

אך הפעילות האינטנסיבית הזאת רק פצעה לי את הנפש וגרמה לי לחוש כבויה ועצובה. אז הפסקתי לצפות בחדשות, ולאט לאט חזרתי לסוג של שגרה, או יותר נכון - סיגלתי לעצמי שגרת חירום.

זוהי מוזר, כי יותר מ־200 אנשים מהעם שלי עדיין חטופים, והמראות הקשים שתיארו אנשי זק"א על האנשים שנטבחו בידי הטרוריסטים עדיין שם. הלב כואב ורוצה לחבק את משפחות הנרצחים והחטופים. מה שקשה במציאות החדשה הזו הוא שהחיים ממשיכים. כלומר, השמש תזרח מחר בבוקר ותשקע לקראת הערב; וכשאני אצא מהבית בבוקר אני אראה אנשים נוסעים לעבודה, מטיילים עם הכלב, קונים אוכל, ועושים ספורט בפארק השכונתי. ואני גם חלק מהם, אבל על אוטומט.

מאז השבת השחורה לא ישבתי במסעדה או בבר, כי קשה לי "ליהנות" כשיש עדיין חטופים. זה מרגיש לא שלם. רק אחרי שלושה שבועות העזתי לשמוע מוזיקה שמרגיעה אותי וגורמת לי לחייך.

מתחילת המלחמה ראיתי הרבה אנשים שנרתמים לעזרה, לחבק, לתמוך בלוחמים ובמשפחות המפונות

שגרה בזמן מלחמה / מתן זלוטניקוב

ומפוזות אשר חוזרות אל הלא נודע, אל הפחדים והאימה הממלאים את המדינה.

וכך, בבוקר למחרת, השמונה באוקטובר, חשתי שעבודתי השתנתה. מהעברת נוסעים לחופשות משפחתיות, לנסיעות עסקיות או לביקורים משפחתיים, וממטוסים מלאים באנרגיות ושמחה - הטיסות הפכו למלאות עצב, שקט ותשישות פיזית ומנטלית קשים מנשוא.

בטיסה זו פגשתי במעברי החירום אישה לבבית ועדינה, וניכר שהיא עוברת גיהינום באותם רגעים - הידיעה כי בנה היה בפסטיבל נובה, ולא ידוע מה קורה איתו, ריחפה באוויר. לאחר ההמראה ניגשתי לבדוק מה שלומה, כי הבחנתי שהיא צריכה תמיכה ברגעים הקשים הללו. הצוות כולו ניסה לשפר לה את מצב הרוח. התיישבתי לידה ואחזתי בידה עד הנחיתה בישראל.

לאחר הנחיתה היא פנתה אליי, חיבקה אותי, ואמרה שהיא הרגישה הכי בבית כי הצלחנו להרים לה את המורל ובעיקר את התקווה. זאת בהחלט אחת הטיסות שבחיים לא אשכח.

חזרתי הביתה, הורדתי מעליי את המדים, וחזרתי למציאות שנשארה בחוץ לכמה שעות. אני מתיישב במרפסת עם כוס יין, ומתחיל להתפרק ולהבין את ממדי הכאב. מתחיל להבין שזאת רק ההתחלה. חוסר הוודאות בעקבות האירועים הטילו קושי אדיר על אזרחי ישראל ועל העולם כולו. מנגד, שקעתי בעומס שנוצר בעבודה ולא אִפשר לעצור לדקה כדי לנסות להבין מה קרה ולפענח איך להמשיך הלאה.

חלפו ימים ושבועות, והרגש נאטם במשך הזמן הזה. מחשבה קרה משתלטת על המציאות מתוך יצר הישרדותי של הנפש - להמשיך לתפקד, ולעבור את התקופה הקשה.

בשבועות קשים אלו החזרנו מאות ישראלים הביתה, והבאנו עשרות מצרכים ופריטי ציוד חשובים למדינה. טיסות מיוחדות אלו הציפו בי זיכרונות מתקופת הקורונה. מתוך חוסר הוודאות האופף את העתיד, ומתוך הכאב המלווה מן העבר הטרי, נוצרה שגרה חדשה - בתקווה לימים טובים יותר.

הימים והשבועות עברו חלפו, והרגש נאטם במשך הזמן. מחשבה קרה משתלטת על המציאות מתוך יצר הישרדותי של הנפש - להמשיך לתפקד ולעבור את התקופה הקשה.

השבעה באוקטובר - התאריך הזה אומר הכול לכולנו. התאריך הזה, אשר נחקק בלב ובנפש של כל אזרח בישראל כיום של טרגדיה נוראה, הוא תאריך שלא יישכח אצל אף אחד מאיתנו.

היום הזה היה אמור להיות שמח ומהנה. פתחתי אותו במחשבה אופטימית, שאני הולך לראות הופעה של ברוננו מארס וליהנות סוף סוף, אחרי קיץ מתיש וקשה בלימודים ובעבודה.

אך למציאות היו תוכניות אחרות. כשפתחתי את הטלפון בשעה שמונה בבוקר נחשפתי לזוועה שפוקדת את המדינה כולה. באותם רגעים אני מתחיל להבין שמתרחש פה משהו אחר לחלוטין, אירוע שלא ידענו כמותו. אזעקות מתחילות להישמע ברחבי הארץ, הדיווחים החלקיים על הזוועות מתחילים להגיע, והתכנונים המשמחים לאותו יום מתפוגגים כלא היו.

ביום הראשון למלחמה הכול השתנה. חבריי הטובים, וכן חברים רבים מהעבודה, מתגייסים למילואים, תוך תחושת חנק ופחד בעקבות מה שקרה וכל מה שצפוי לקרות. ואני? אני מתגייס לטיסות החילוץ על מנת לעזור לשמור שנתיבי האוויר לישראל יהיו פתוחים.

כל יציאה מהבית מלווה בחששות - האם תתפוס אותי אזעקה באמצע כביש מהיר? האם יהיו נפילות של רסיסים? והאם אצליח להגיע בשלום בחזרה הביתה בסוף היום? אני מגיע לשדה התעופה כאשר מטחים כבדים נורים לעבר גוש דן ומלביש על עצמי את תחפושת הדייל. משאיר הכול מאחור, על מנת שהטיסה תצא בבטחה ותחזור בבטחה.

אני עולה למטוס, טיסה 561 מתל אביב לאתונה. בדרכי החוצה מישראל אני רואה תיירים ואזרחים זרים רבים הנמלטים מאימת המלחמה הגועשת בארץ. ומנגד, בדרכי חזרה הביתה אני פוגש איך ספור נוסעים השבים הביתה בעקבות צו 8. אני פוגש משפחות מבוהלות